

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Veritas Catholica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

ti animationis, quo anima corpori infunditur, & vi propagationis feminalis animam maculat, ex quo capite etiam dicitur peccatum naturæ.

ARTICULUS I.

An detur peccatum originale?

SUMMARI A.

1. Quid nominis peccatum originale?
2. Hereses de peccato originali.
3. Hereses recentiores.
4. Veritas Catholica ostensa ex Conciliis.
5. Ex S. Scriptura.
6. Ex baptismo infantum.
7. Ex effectis.
8. Exponuntur objecta testimonia S. Script.
9. Exponuntur testimonia.
10. Solvuntur rationes hereticorum.
11. Et ostenditur, honestatem conjugii non violari per traditionem peccati originalis.

§. I.

Veritas Catholica.

2. **V**arias hereses circa peccatum originale ortus evomuit. Ex antiquis fuit in primis heresis Manichæorum, dicentium, quod Adamus peccando nobis nihil, sed sibi soli nocuerit. Unde etiam negabant mortem corporis, aliasque miseras esse effectum peccati originalis. Eundem errorem in initio tenuere Pelagiani, sed ut habet S. August. l. 3. de peccat. merit. & remiss. c. 6. & l. de heres. hæ. 88. postea verò, ut satisfacerent objectis, S. Script. autoritatibus, ac definitioni Concilii Palæstini, in quo prædicta heresis fuit damnata, dixerunt, Adæ peccatum posteris nocuisse non verà propagatione, sed imitatione & exemplo, prout refert idem S. P. lib. de pecc. origin. à c. 12. usq; ad 17. Postremò tandem concesserunt nocuisse quoad mortem ac penas corporis, non autem quoad mortem animæ, & verum aliquod peccatum, ut habet S. August. l. 4. contr. 2. epist. Pelag. Accesserunt Armeni VII. sæculo, qui apud Gualterium, cum baptismum ad salutem necessarium esse dicerent, tamen tollebant originale peccatum, & Sacramentis vim gratiam conferendi adimebant.
3. Hos posterioribus sæculis secuti sunt Albigenes apud D. Antoninum p. 4. tit. 11. c. 7. §. 5. Abailardus ep. 188. Zwinglius in l. de baptismo dicens: *Peccatum originis non esse peccatum, sed naturæ morbum.* Joannes Westphalus apud eundem Gualter. ad annum 1600. c. 12. n. 12. dicens: *Non esse peccatum ullum originis, neque S. Augustino, qui id asserat, fidem ullam habendam esse.*
4. Adversus istos hereticorum errores est incunctum fidei dogma. peccatum originale habere veram rationem culpæ per naturalem propagationem à primo parente traductæ in posteros. Ita contra Pelagianos definitum est in Concilio Palæstino, cujus meminit D. Augustinus l. 1. contra Julian. c. 2. In Milevitano, can. 2. Africanano 11. c. 2. iis præcipuè verbis: *Injustitiam DEO dare convincitur, qui mortem sine peccato, quod est*

meritum mortis, transire dicit. Florentino in Decreto Unionis. In Tridentino sess. 5. de pecc. orig. definiens can. 2. *Si quis Adæ peccationem sibi soli, & non ejus propagationem, & justitiam, & acceptam à DEO sanctitatem & justitiam, quam perdidit, sibi soli, & non nobis etiam eum perdidisse, aut inquinatum illum per obedientiam peccatum mortem, & penas corporis tantum in omne genus humanum transfudisse, non autem & peccatum, quod mors est animæ, santhtem asserit, &c.*

Deducitur primò ex manifestis S. Scripturae testimoniis. Et primò ex Job c. 14. v. 4. *Qui restituit facere mundum de immundo conceptum semine? quem textum 70. Interpp. quos sequuntur DD. Augustinus, Cyprianus, Ambros. legitur. Nemo mundus à sordis, nec infans, cujus est annus diei vita super terram.* Et Hebræi: *Quis dedit mundum ab immundo? non unus, etiam si breves dies ejus.* Quæ porro ista labe, quæ etiam unum diem infantem polluit, nisi originalis, cum de spirituali labe animæ sermonem esse ostendant verba adjuncta: *Nonne tu, qui solus es? Et rursus: Et dignum ducis super hujuscemodi aperire oculos tuos, & adducere eum tecum in judicium.* Spirituales quippe sordes ablucere, proprium DEI munus est: neque pro alia, quam animæ labe & culpa aliquis adducitur in judicium.

Secundò in Psal. 50. v. 7. David, *Ecce iniquitatem in iniquitatibus conceptus sum.* Hebræi: *in iniquitate.* Quòd cum non possit intelligi de iniquitate parentum, siquidem David ex legitimo fuit toto progenitus, neque de propria personæ, solum potest accipi de iniquitate, & peccato originali.

Tertiò. Apostolus ad Rom. c. 5. v. 12. *Primum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt.* Ex quibus sic arguitur: Juxta Apost. Unius nepoti primi hominis peccatum fuit causa, ut peccatum omnes homines corripere[et] [ideo dicit, in quo omnes peccaverunt] & obnoxios morti redderet, sed hoc non est peccatum personale, cum peccatum neque etiam ad infantes peccati personalis incapaces; ergo tantum est peccatum originale. Atque ita hunc locum ab Ecclesia semper intellectum testatur Trid. loco cit. Nec quicquam vellet responsio Pelagianorum dicentium, quòd peccatum Adami non propagatione, sed imitatione transferret in posteros. Nam primò dictum Apostoli comprehendit etiam infantes, qui Adamum peccando imitari non potuerunt. Secundò, Hæc ratio Apostoli potius debuisset dicere, quòd per diabolum peccatum intraverit in mundum, siquidem ipse primus peccando malum exemplum dedit sui sequacibus. Eandem doctrinam

confirmat Apostoli comparatio sub finem ejusdem cap. inter inobedientiam Adami, & obedientiam Christi: *sicut enim per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, ita & per unius obedientiam iusti constituentur multi.* Et illa consequentia 2. Cor. 5. *Si unus pro omnibus mortuus est: ergo omnes mortui sunt.* Sed constat, Christum fuisse mortuum pro omnibus hominibus, etiam parvulis: ergo omnes fuere mortui peccato non utique personali: ergo originali.

6. Probat secundò antiquissimà Ecclesie consuetudine etiam infantes baptizantis, ad ablendum in ipsis peccatum originis, prout per formam baptismi significatur. Nec est alicujus momenti responsio Pelagianorum dicentium, non dari parvulis baptismum in remissionem peccati, sed ad aperiendam januam regni coelestis. Nam contra est primò: quòd primarius finis & effectus, quem baptismus practicè significat, est emundatio à peccato, & spiritualis regeneratio, hoc est, justificatio, quà de causa Tit. 3. vocatur *lacrarium regenerationis.* Et Ephes. 5. dicitur *Christus mundans Ecclesiam lacro aqua.* Unde contra est secundò. Quòd coelum non aperitur nisi removendo prohibens iis, qui per peccatum à coelo fuerunt exclusi, unde nisi parvuli haberent peccatum, etiam à coelo non essent exclusi nec illius aperature indigerent.

7. Probatur tertio ratione. Ubi reperitur necessarius effectus alicujus causae, ibi & ipsam causam reperiri necesse est: sed necessitas moriendi, aliaque miseriae corporales sunt necessarii effectus peccati originalis juxta Divinam comminationem. Genes. 2. *In quocunque die comederis ex eo, morte morieris.* Et Apostoli testimonium in cit. Rom. c. 5. dicens, quòd *per peccatum primi hominis in omnes homines mors pervenit.* Insuper comitatur hominem à principio suae conceptionis: ergo eundem etiam ab initio suae conceptionis comitatur peccatum originale.

§. II.

Solvuntur objectiones.

8. Objiciunt primò authoritatem S. Script. nam Ezech. 18. dicitur. *Anima, quae peccaverit, ipsa morietur, filius non portabit iniquitatem Patris:* atqui si daretur peccatum originale, filius portaret iniquitatem Patris:

Secundò. Rom. 5. dicitur. *Regnavit mors ab Adam usque ad Moysen; etiam in eos, qui non peccaverunt:* ergo licet omnes mortem corporis, non tamen omnes mortem animae, seu peccatum ab Adam traxerunt.

Tertio ibidem dicit Apostolus: *Per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi:* ergo non omnes per originem, sed multi per imitationem facti sunt peccatores.

Quartò. 1. Cor. 7. ad Christianos Apostolus dicit: *Filii vestri sancti sunt:* ergo non sunt peccatores.

Quintò. Rom. 4. dicitur: *Ubi non est lex, nec praevicatio:* sed parvuli recens concepti non sunt capaces legis: ergo nec praevicationis.

Respondeo ad 1. illum locum juxta expositionem S. Hieronymi loqui de poena spirituali a-

nimè, non de culpa: atqui peccatum originale non est propriè poena, sed culpa, & quidem non aliena tantum, sed etiam nostra, ideoque cum propter peccatum originale poenas tum corporales tum spirituales patimur, non pro aliena, sed pro nostra culpa punimur.

Ad 2. Respondeo per Tò *non peccaverunt,* intelligi peccatum personale, quod satis intelligitur ex adjunctis verbis: *in quo omnes peccaverunt.* Mens igitur Apostoli est, ostendere, mortem corporis non esse effectum peccati personalis cujusvis hominis; siquidem illi quoque, qui nunquam personaliter peccaverunt, moriuntur.

Ad 3. dico, Tò *multi idem significare,* quòd omnes, cum immediatè Apostolus praemisit illa verba: *Per unius delictum in omnes homines in condemnationem,* quo modo etiam Christus dixit: *qui pro multis effundetur,* hoc est, *pro omnibus.*

Ad 4. Respondeo Apostolum solum loqui de sanctitate legali, ut idem sit sancti, quòd legitimi. Alii exponunt de sanctitate non in actu, sed potentia proxima, eò quòd ob fidem parentum facile posset filii applicari baptismus.

Ad 5. distinguo subsumptum: parvuli in se spectati non sunt capaces legis, concedo; in suo capite, in Adamo spectati, nego: ergo non possunt peccare & praevicari in se, & peccato personali, concedo; ut contenti in Adamo, & peccato originali, nego.

Objiciunt secundò authoritatem quorundam SS. PP. in primis Hieronymi, qui super Ezech. c. 19. ait, *Animam infantis esse sine peccato.* Deinde Ambrosii in illud Psal. 48. *Iniquitas calcanei mei,* &c. dicit, nos ex Adamo non contraxisse peccatum, sed lubricum delinquendi. Dignum Chrysostomi in epist. ad neophytos dicentis: *Hac de causa etiam infantes baptizamus; cum non sint coinquinati peccato, ut eis detur, vel addatur sanctitas, & adoptio, &c.*

Ad hanc objectionem respondit D. Augustinus l. 1. cont. Julianum, vindicans SS. PP. à calumniis haereticorum, praesertim Chrysostomum, cujus verba ex Græco sic legenda ostendit: ideo & infantes baptizamus, quamvis peccata non habentes, & dicit textum intelligendum esse de peccatis propriis. Mox tacitam adversariorum replicam depellens subjungit: *At inquit, cur non ipse addidit propria? Cur putamus, nisi quia disputans in Catholica Ecclesia non se aliter intelligi arbitrabatur, tali quaestione nullus pulsabatur, vobis nondum litigantibus securius loquebatur.* Quae responsio etiam satisfacit ad testimonia ex Hieronymo & Ambrosio adducta; nam Ambrosius quoque cum dicit, nos ex Adamo non contraxisse peccatum, sed lubricum peccandi, per peccatum intelligit personale; & actuale peccatum, quòd propria voluntate committitur; per lubricum verò delinquendi intelligit vel ipsum peccatum originale, tanquam causam & radicem peccandi, vel fomitem concupiscentiae, qui culpam originalem praesupponit. Dici etiam potest cum Ysamberto ad q. 81. disp. 1. a. 4. commentaria, ex quibus haec testimonia Hieronymi & Ambrosii assumuntur secundum communem opinionem his SS. PP. falsò adscribi.

Obji-